

НЕБО НИЈЕ ВИСОКО

Одавде не могу да видим небо. Сувише сам ниско и могу да видим само зграде са више спратова. Небо ми некако измиче. Или је облачно, па назирем само контуре нижих облака, или ветар нанесе прашину па и сам потонем у облак. Чим неко затвори прозор и навуче тешку зелену предратну завесу, возећи је карнишном која само што се не сруши на под, моје небо ишчезне као раствор из пластичне боце за инфузију.

Сва моја поређења и асоцијације сада су болничке. Мисли су ми обојене у бело. Не бело као бело, већ бело као црно. Да, све се окренуло и преметнуло па ми добар дан више није добар дан, већ лаку ноћ и довиђења. Мада и не отпоздрављам. Ко ме и зашто? Само се благо осмехнем, као путник из воза дечаку који упорно маше. Тако се и осећам. Као путник. Сместили су ме у овај воз, закачили ми цевчице, пумпице и разне скаламерије, и долазе само повремено као да проверавају да ли имам карту. Запиткују, испитују, а ја одговарам често и не осећајући свој глас. Осећам да говорим, да нешто казујем, али не чујем тај шум који путује из плућа па кроз грло и преко гласних жица казује оно што треба да саопшти. Понекад и посумњам да сам овде. Чим нема гласа мора да сам на неком другом месту.

Неба ми жао. Једног јутра је на прозор слетео голуб. Пошто сам далеко од прозора, (али, авај, ниско, лежим превише ниско), угледао сам му само главицу која се трза лево па десно, и знам да је очекивао да устанем и дам му коју мрвицу. Голубови то очекују од људи, као што ја очекујем да неко уђе на врата и откачи ове справе са мене, насмеје се и каже: слободни сте. Голуб је наставио да гледа у мене, а ја у врата. Обоје смо трзали главу лево-десно.

Ноћу није тихо. Чује се смех из суседних соба. Осећа се дим од цигарета и прегореле кафе који ми застаје у грлу. Сваки надражај у грлу изазива ми јак кашаљ који, опет, изазива јак бол. Ипак, они се смеју и не осећају да се неко близу њих, сасвим, сасвим близу њих, гуши. Да само могу да видим небо гушење би престало.

Много пацијената спомине управо небо. Ја сам далеко од прозора и не могу да га видим. Да сам само знао, месецима бих само у њега гледао, да се напијем плаветнила, као жедан капи... Овако, призивам из сећања његов сјај, посебно кад увече, кроз сутон, поприми боју раних трешања.

Та боја је некада падала на мој клавир. Право на дирке где су били положени моји прсти. Чекали су тренутак да црвена почне да гасне и претвори се у танак сноп модрих честица које титрају и плешу у ритму умирућег дана. Па да почну да играју, додирнути сумраком, у грчу и страсти због надолазећег таласа живота.

Живео сам тихо, прозирно... и много тога је пролазило кроз мене. Рађања и умирања, смех и туђе жалости, све сам у себе упијао као сунђер и претакао у мелодије кроз вечерња сненања. Са чашом вина у руци. Увек сам гледао небо. Само небо. Изнад клавира се налазио мали прозор чији је видик једним малим делом заклањала само густа јасенова крошња. Кажу да јасен није добро дрво. Не треба га садити у дворишту. А ја сам га засадио чим сам се уселио у кућу, и то баш под мојим прозором са клавиром испод. Док сам свирао гледао сам небо, и њену слику на клавиру. Од плаветнила и модрине на

стакленом раму стварала се боја дуге, а њене су очи сијале као у лето осамдесет четврте. Сећам се, било је то дуго и топло лето. Сваки сумрак ми је узимао део душе и даривао га њој.

Кад сестра дође и загосподари просторијом, замукну сви гласови. Ишчезне звук клавира. Зазвече посуде и игле, одломи се део мог сећања и упадне у јук новопридошлих болесника. Сам сам, али постанем још усамљенији. Човек без неба. Понекад ми голубови донесу парче облака, пружим руку и докопам га се, захвалан њиховим вредним кљуновима што су зарад мог спасења копали по небеском тлу. Засадићу један облак, чим и ако изађем одавде. Одмах изнад мог прозора... поред јасенове крошње...близу њене слике са стакленим рамом.

Није она ни питала за мене. Кажу ми да не бринем, питаће некада. Некада ће можда и проћи испод мог прозора, овог болничког или оног са клавиром испод. Застаће, можда...

Док пацијенти спавају, бунцају, крадом грицкају парче јабуке илие недозвољене чоколаде, посматрам угрушке сумрака како експлодирају на прљаво белом зиду собе. Туда се, као у Платоновој пећини, поигравају замрљане сенке, силуете и незреле слике исечене из илустрованих књига и сликовница. Не могу ја да истрчим из ове пећине, осмехнем се сунцу, у инат онима који су ме затворили и приказивали ми живот онаквим какав он није. Да истрчим не могу, немам где. Овде имам привиђења, сећања, представу смишљену само за мене... неко ће ме излечити... неко се труди. Тамо, под небом, испод сумрака, нико се не труди, нико и не пита. Нема илузије да је мој живот нешто важно што ће некоме фалити.

Ако поново седнем за клавир нећу гледати њену слику. Али нека је, нека буде ту. Волим кад се на њој појави дуга. Тада дирке поцрвене као јагоде испод јасенове крошње. Засадио сам их једне јесени јер је рекла да воли мирис свежих јагода.

Неба ми жао. Када би само скинули, стргнули ову зелену завесу која ми отима очи. Овако, као слеп, пратим ове сенке на зиду и чекам (вреди ли чекати!) тренутак када ћу искорачити из пећине и угледати дан у пуном сјају. Не сумрак, већ подне, почетак, пролеће, рађање...Чекам, али сам предуго прозиран и много тога је прошло кроз мене. Одбијало се о зидове мојих органа и брушило моју несрећу због које сада голубовима отимам плаветнило.

Док спавају, дишем тихо и само јастуку шапућем. Под једним јасеном је један прозор, испод којег је једна слика, под којом је један клавир. Ту си непрозиран и недодирљив, ништа кроз тебе не пролази и небо није високо. Надохват руке су ти облаци и крошње, живот и почетак. Јастуку шапућем а пуца нешто у мени као презрело воће и боји ноћ у црвено. Црвено као вино, као крв што капље из моје умируће вене.